

TGM: Ukrajna és mi

2014 szeptember 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyarország mindenképpen a rossz oldalon fog állni, mert csak rossz oldalak vannak. Ami föltehetőleg helyes volna, az lehetetlen, mert képmutató módon azt javasolja a vak hatalommánia megtestesítője, a spiclipátosz baszileusza, Putyin is. Márpedig neki egyetlen szavát se lehet elhinni.

Az ukrajnai konfliktusról már befolyásos tollak írják a nyugati sajtóban, hogy akár világháborúval fenyeget. Ez

valószínűleg túlzás. De a nagy-, közép- és kishatalmakat vezet? idióták – és az ún. nyilvánosságban az ?ket követ? és ?ket tüzel? közveszélyes ?rültek – csakugyan mindent megtesznek, hogy ebb?l az önmagában is rémes ügyb?l akkora baj legyen, amekkora csak lehet. (Például Kelet-Európa gazdasági összeomlása, némi er?szakkal, z?rzavarral, vérontással, az eddigieknél is butább kis zsarnokok fölbukkanásával, a nagyjából békésnek mondható kvázi-jogállami rezsimek széthullásával.)

Maga az alapprobléma közismert.

A szupraetnikus államok – az olyan dinasztikus alakzatoktól, mint boldogult Monarchiánk volt, az olyan „szocialista” szövetségi államokig, mint Csehszlovákia, Jugoszlávia és a Szovjetunió – szétestek. Ehhez hozzájárult mind az 1989 utáni (helyi) demokratikus nacionalizmus, mind a nemzetállamokat (a nagy föderációkkal szemben) el?nyben részesít? amerikai és nyugat-európai külpolitika.

Azt senki nem vette tekintetbe (bár mindenki tudta), hogy ezeknek a föderatív államalakulatoknak a bels? határai nem etnikai és/vagy történeti, hanem közigazgatási határok voltak. Ezeket a vonalakat bürokraták húzták meg a térképen, gazdasági, adminisztratív és politikai-stratégiai szempontok szerint, s általában preferálták az etnikailag vegyes területi egységeket, mert attól tartottak, hogy etnikai egyöntet?ség esetén föltámadhat a szeparatizmus kísértete, a nemzeti függetlenség vágya. Ezért minden „szövetségi” vagy „autonóm” köztársasághoz más nemzetiség? (allogén, „idegen ajkú”) populációt csaptak, hogy az illet? terület etnikai jellege ne legyen nagyon er?s.

Amikor ezek a „szocialista” föderációk széthullottak, akkor a nemzetközi hatalmi tényez?k nem t?rték el a határok – etnikai és történeti alapú – újratárgyalását, mert attól tartottak (joggal), hogy ez végtelen huzavonát, bizonytalanságot, káoszt jelentene. Így hát helybenhagyták rég megboldogult bolsevik stratégiai tervez?knek a gyarmati adminisztrátorokéira föltöttebb emlékeztet?, tervasztalon kigondolt elképzeléseit, s e határok között vélték létrehozni az új, liberális-demokratikus nemzetállamok stabil alakzatait. (Pedig tanulhattak volna Afrika és a Közel-Kelet hasonló okok miatt el?állt hasonló problémáiból.)

Az eredmény közismert. A – jobb híján – valódi nemzeti függetlenségre törekv? etnikai populációk és nacionalista-ethnicista vezet?ik új határvonalak között akarták egyesíteni a népüket, ezért területeket kellett elragadniuk szomszédaitól: ebb?l származott a véres és abszurd jugoszláviai belháború, amelyet a Scheisskopf tábornokok, begyepesedett géhás ?rmesterek és mez?városi zugprókátornak se alkalmas kormányférfiak által vezetett NATO Belgrád emlékezetes bombázásával koszorúzott meg. Ez a belháború jelenleg szunnyad, de Koszovó státusza még bizonytalan (Szerbia nem ismeri el), s másutt is z?rök vannak, így Macedóniában.

De Jugoszlávia aprócska és szimpla ügy volt az egykori Szovjetunió gigantikus monstrumához képest. A NATO és

az EU feleltelen és tudatlan vezetőinek – és a sovén frenézis pocsolyáiban toporzékoló kis szomszédállamoknak – sikerült elérniük (együttműködve a kor orosz vezetésében túlsúlyra vergődött vodkafrakcióval), hogy a Szovjetunióban ne csak rendszerváltás következzen be, hanem ezt betettesse az, amit nem nagyon lehet másképp értelmezni, mint az orosz nemzet történelmi vereségét. A rendszerváltás – azaz áttérés a tervező-bürokratikus-despotikus államkapitalizmusról arra a sajátos piaci kapitalizmusra, amelyet a szmogon (azaz a nukleáris hulladékból és ipari kénsvából házilagosan előállított kisüsti vodka), az oligarchia-maffia és a görögkeleti egyházi uralom szentháromsága jellemzett politikailag és kulturálisan – amúgy is eléggé megviselte Oroszországot, amelyről egymás után szakadtak le a különféle egykori tagköztársaságok, amelyek nyugati befolyás alá kerültek, némelyikük meg egyenesen része lett a tétován, de azért elég kártékonyan neoimperialista NATO-nak meg a gazdaságilag expanzív EU-nak; nem beszélve a térség két militánsan oroszellenes nacionalista középhatalmáról, Lengyelországról és Romániáról, amelyekbe éppen most készül – nagyon bölcsen, mondhatom – katonai támaszpontot telepíteni az Egyesült Államok teljesen eltájtolt kormánya.

Putyin elnök (aki megdöntötte a vodkafrakció hatalmát, és a vak, iránytalan hatalommánia, az egyesített gárdatiszti, kommandós és szlavofil *machismo* megtestesítője, a spiclipátosz baszileusza, s mellesleg – és állítólag – hatvanmilliárd dolláros magánvagyon makulátlan és büszke tulajdonosa) egyrészt meg akarta rizni a befolyását a két (egymástól is különböző) szláv és ortodox vazallus állam, Ukrajna és Belorusszia fölött (itt most a kaukázusi és közép-ázsiai orosz imperialista machinációkat mellőzzük: de Putyinnak ott is osztóznia kellett a Nyugattal, illetve Kínával, bár a mérkőzés még befejezetlen), másrészt pedig tekintettel kellett lennie Ukrajna orosz nyelvű és (részben) orosz nemzetiségű, orosz identitású felére, amely – teljesen természetesen – Oroszország felé gravitál.

Tessék elképzelni – bár a hasonlat kissé sántít –, hogy a huszonegymillió Romániában nem másfél, hanem tízmillió magyar él, s mind egy tömbben a határ mentén. Ha az ilyesmi nem borítja föl valamely nemzetállam belső egyensúlyát, akkor semmi se.

Miután az ukrán állam belső bajai miatt az oroszbarát kormányt elkergették, és a kijevi vezetés ukrán sovinszta jelszavakat kezdett hangoztatni, a bizonytalan körvonalú és vegyes identitású ukrainai államképződmény orosz (keleti) fele önállósulni kívánt, némely ottani erők egyenesen az Oroszországgal való egyesülésre törekedtek. Oroszország, az orosz állam támogatta, és támogatja az ukrainai orosz szeparatizmust (orosz irredentát), a Krím-félszigetet meg annektálta (támaszkodva egyébként a Nyugat által elismert, hivatalosan és nyilvánosan jóváhagyott jugoszláviai precedensekre, amitől persze a dolog nem válik tetszetőssé).

Mindkét oldalon elvadult, brutális és ostoba sovinszták állnak, egyik félre se illik a „good guys” megnevezés, ezek mind „bad guys” sajnos. Ám máris megindult a háborús helyzetekre jellemző, szemellenzős elfogultságok szokványos polarizációja. Nálunk a(z) – hogy is szokta mondani a *Magyar Nemzet?* – álliberális oldalon az „orientalista” oroszellenesség kerekedik fölül, ahol az Alekszandr Dugintól és Vjacseszlav Nyikonovtól (ezektől a sztratoszferikus-orbitális méretekre puffasztott Tellér Gyuláktól és Bogár Lászlóktól) vett idézetekkel bizonyítják be az örök orosz antidemokratikus nemzeti *eidosz* mifeneségét, míg az etnokonzervatív jobboldalon az Amerika-ellenesség és Európa-ellenesség (sajátos nacionalista hagyományunktól idegenül) valóságos szlavofil-pánszláv orgazmusokat vált ki, az immár meghittén ismerős antiliberalis hörgésekkel. Mindeközben persze etnokonzervatív kormányunk a szokásos merészségével nyilván majd belemegy az oroszellenes szankciókba és mozgósításba, szemben Robert Ficóval, evvel a pulykamérges nacionálhórcsöggel, akiben – a maga járási szintű nemzeti bolsevik módján – van azért némi tartás, habár persze kormányzata a megtévesztésig hasonlít az Áfészra.

Nem kizárt – ismerve Orbán Viktor végtelen rugalmasságát mindennel szemben, kivéve a magyar nép hetven százalékát –, hogy az etnokonzervatív államkormányzati vonalvezetés egyszer csak ráeszmél, hogy az oroszellenességnek van szovjetellenes aspektusa is, ezért a fordulat világszemléletileg kósernek mondható. Hasonlóan ahhoz, hogy a *marcsizmus* (ha szabad így neveznünk Schmidt Mária többszörösen fígazgató asszony irányzatát) fölfödözött – amint szegény Kertész Imre szentistvánosítása körülötte szóhabzás bizonyítja –, hogy az antiszemitaizmusért a judeoliberalis és judeobolsevista söpredék a felelős a maga kozmopolitikus internacionalizmusával, ergo anticionizmusával. (Így aztán a *marcsizmus* megnyitja az utat – a hun-szittyasváb fajvédők után – a zsidó ébredőknek a minisztériumba. *Have fun.*)

Akárhogy is lesz, Magyarország mindenképpen a rossz oldalon fog állni, mert csak rossz oldalak vannak.

Ami föltehetőleg helyes volna – Ukrajna föderalizálása, az orosz nemzetiségű lakosság autonómiája, a béke helyreállítása –, lehetetlen, mert ezeket a Krímet annektáló, Kelet-Ukrajnában lövöldöző Putyin is javasolja (100%-os képmutatással). Márpedig neki egyetlen szavát se lehet elhinni. Az Egyesült Államok, a NATO és az EU pedig elérkezettnek látja a pillanatot, hogy következetesen folytassa Bush elnök politikáját. Bush elnök ugyanis

megígérte Gorbacsovnak – a német újraegyesülés eltéréséért cserébe –, hogy a NATO nem terjeszkedik majd keleti irányban. Az ígéretet, mint tudjuk, arrogáns nyíltsággal megszegték, mert megszeghették. Ez pedig azt a kiheverhetetlen sérülést jelentette a posztszovjet-nagyorosz érületnek, amit a magyar nacionalizmusnak Trianon.

Hová vezethet Oroszország újbóli megaláztatása? Ugyanoda, ahová Németország versailles-i megaláztatása vezetett. Ugyanakkor howa vezethet Putyin agressziójának és – letagadott – mészárlásainak tudomásul vétele? Ebből se süllhet ki semmi jó.

A nemzetközi politika irracionalitásában nincs semmi új. Az Egyesült Államok – Zbigniew Brzezinski ihletésére – mindent megtett, hogy aláássa az iszlám világban a világi-katonai diktatúrákat. Mert ezek hajlottak a Szovjetunióhoz való közeledésre. Ennek köszönhetjük a tálib rezsimtől az al-Káidáig és a félelmetes, vérengző iszlám kalifátusig (IS) az emberellenes, főleg nőellenes fundi zsarnokságok elképesztő rémuralmát. Brzezinski (aki nem volt buta ember, történelmi tudása pedig kifejezetten jelentős) tudatosan választotta azt, amit oly sokszor választottak már (többek között ellenségei, a sztálinisták): Belzebúbbal tenni ki a Sátánt. Most éppen az ukrán-lengyel (és román) sovinizmus oroszgyölölete a kiválasztott (ezt jelzi Donald Tusk lengyel miniszterelnök megválasztása is erre a magas, ám befolyás nélküli tisztségre, az Európai Tanács elnökségére), ez fogja magával rántani a Nyugatot és Kelet-Európát a háborús veszedelembé.

És akkor? Törjük el a putyini orosz állam disznóságait? Képtelenség.

A huszadik század folytatódik.

Persze az ukrainai népek érdekeivel, békéjével, testi épségével a franc se törődik. Ki vannak szolgáltatva a különféle, genocídiumra hajlamos fegyveres erőcsoportok tébolyának. Nincs hatalom, amely ezt megállítaná.

Most még lehet minderről szkeptikusan és kritikusan beszélni. 1914 nyaráig is lehetett.

Olvadó, ha pártot ütsz bármelyik hadviselő fél mellett, erkölcsi öngyilkosságot követsz el. Az egész rossz, nem a fele.

Tamás Gáspár Miklós - hvg.hu

[A cikk eredetije ITT olvasható!\]\]>](#)

[Kapcsolódó írások:](#)

[TGM: Izrael és mi](#)

[TGM: A Fidesz szélsőjobbaldali párt](#)

[TGM: Suttymban](#)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
